

Sørge-Sanker

over

Den i Lidet

Edle og Belfornemme

MADAME

Christiana Wrenck /

ne de Meldahl /

Belærdle og Høylærde

Herr Lector Wrenck /

Hans Høytelkede Hustrue,

hvis Afhieledte Legeme, efter foregaaende Salige Skilsmisse imel-
lem Siel og Legeme, som skeede den 1ste Augusti 1765., blev den 7de
Ejusb. ved en anseelig Sørge-Comitat nedsadt
i Bergens Dom-Kirke.

Frembrage

af den,

som tager Deel i den

Paakommende Overmaade Sorg.

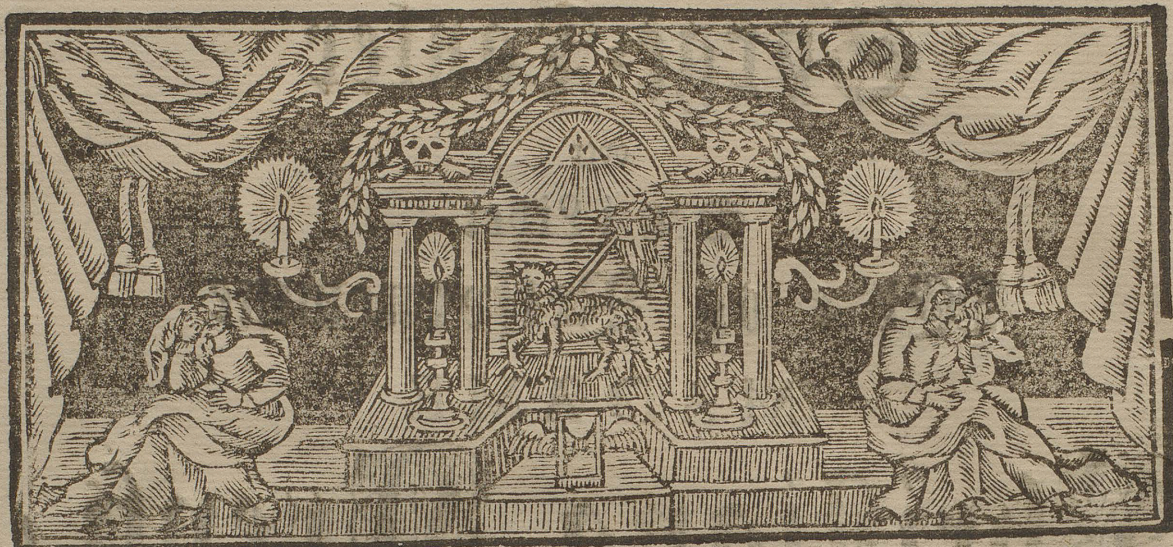
Imprimatur,

J. RENNORD.

BERGEN,

Trykt hos Kongel. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Rothert.

Her seer man det er sandt, at Døden ingen sparer,
 Men tvært imod at den til en og hver henfarer
 Med sin den grumme Brod, og hugger Saar i Saar,
 Ja fælder hist og her, til den os alle faer.

Men, som det nu er sandt, at alle maae nedfældes,
 Saa vel de Unge, som og de der monne ældes,
 Saa er det ogsaa vist, at døe en Binding er
 For de Gudsfrygtige, der Troe i Hjertet bær.

Hvad er vel her vor Tiid? kuns idel Sorg og Klager;
 Den er bedrøvelig, og fuld af mange Plager.
 Ja? hvad er vel vor Tiid, hvad er vel vores Liv
 Det er som visned Høe, ja som et falmet Siiv.

Vi neppe Livet faer, før Døden kræver Rente,
 Og vil sin Part af hver vor Livets Tiime hente,
 Saa vi bestandig Fryd blandt Folk maae ikke see
 For Dødens graadig og uskionsom skarpe Lee.

O! en stor Sorg og Bæe, naar de gaaer ud af Dørre
 Med denne Salig Siæl, hvad Sorg kan være større,
 End den, naar man saa snart skal prøve Sorg og Saar
 Hvori der Skifter er og verlis Aar for Aar?

Den Høyst-bedrøbet Mand, maae sig vel her beklage,
Fordi den grumme Død Hans Vennefte og Mage
Har snuppet hen, ja see, Forældre sorte gaaer
For deres Datter døer i Sine beste Aar.

Men hvor maae det ey gaae den fromme Mand til Hierte,
Han tage maa deraf endnu en større Smerte,
At Hendes nyefød Barn, sin Moder miste maae,
Der from og eyegod var udi hver en Braae.

Hvo kan vel uden Graad den Egte-Ben beskue,
Hvis Dyne udaf Graad staaer røde som en Lue,
I det Han savne maae Sin beste Ben og Skat,
Der Ham ved Døden nu har sagt Farvel, god Nat.

Ja hvem kan uden Graad og Hierte-Sorg vel høre
De Ach og Bee, som nu Forældrene fremføre,
For denne Datter, som i Livet var dem kjær,
Hvad Under Hendes Død gif Dem til Hiertet nær.

Bedrøbet Egte-Ben! GUD selv vist skal astørre,
Din Graad sem høres nu her inden lukte Dørre,
Lad Herren raade og Dig i hans Billie skif,
En god Saalmodighed, ond Ende aldrig fik.

GUD selv Forældrene og trøste med sin Raade,
For dette Deres Barn, som Døden tog til Vaade,
Gid De her leve maae i mange, mange Aar,
Til Trøst for dennem som tilbage endnu gaaer.

I Brødre! Søstre! som og Sorgen høylig finder,
Lor i Saalmodighed den Graad af Eders Kinder,
GUD vist oprette skal det Fald som nu er skeed,
Saasom hans viise Raad det haver forud seet.

Min Pensel og min Pen for andre jo maae vige,
Der Hendes store Dyd langt bedre kan udsige,
Jeg derfor ogsaa nu her tier gandske stil,
Dg til de Lærdere det overlade vil.

Du Salig Himmel-Brud! i Dag til Graven træder,
Som vandrede i Fred, Gudsfrøgt og Dydens Klæder,
Du fandt vel Suk og Sorg, dog mest i Dødens Nød
For det velsignet Noer som nyligen er fød.

Nu vi maae bryde af, da Haand og Sind ey mægter
At skrive meer, thi de af Suk og Sorg forsmægter,
Vi siger da til sidst Dig ævig Salig Siæl,
Indtil vi samles skal et sørgeligt Farvel.

Den

Dødes Tale til De Efterlevende.

Kære Venner! ikke sørg,
Om mit Liv De ey maae spørge,
I hi for Jesu Stoel jeg staaer.
Hierte Mand! Du saae vel gierne
At jeg skinnet som en Stierne
Hos Dig end i mange Aar.

Men betænk, at da vi bandtes
Ved et Ægte-Baand og fandtes
I en kiærlig Bryllups Sal,
Herrens Haand dog Baandet holdte,
Han det løste, han det holdte,
At Du mig nu sabne skal.

Han skal Dig og Trøst vel gibe
I det Foster, Gud lod blive,
Om Du stiont, som Jacob her,
Sabnet har Din Yndig Rachel,
Og seer Dødens Sørge-Fakkell,
Vær frimodig, Gud er nær.

Hierte Fader! Hierte Moder!
Mig, som een af Eders Poder,
I saae nødig flyttes bort;
Men betænk, at Himlens Glæde
Obergaaer all Velstands Sæde,
Did for Eder jeg gaaer fort.

